

ROSA og Evigheden Festspil 2014

af Svend Åge Madsen og Maria S. Madsen

Teksten i dette hæfte er Svend Åge Madsen og Maria S. Madsens oprindelige libretto til Rosa og Evigheden. I det dramaturgiske arbejde med at forvandle teksten til en færdig opera vil der altid ske ændringer og tilpasninger, og der kan derfor forekomme mindre forskelle mellem denne libretto og det færdige resultat, som det kan opleves på Aarhus Sommeropera.

ROSA og Evigheden

Festspil 2014

PERSONER:

SOPRAN: Rosa, den nynnende pige

ALT: bl.a. Møllerkonen,

TENOR: bl.a. Folmer Apoteker,

BAS: bl.a. biskop Ejler Bølle,

(sungne roller, når intet andet angives)

ALBERT C. MALINGER, midaldrende kunstner

MARTINE MALINGER, hans kone

HILDE, ung elev af kunstneren

SIMON, bl.a. møller Weiss, Gunner Meere,

(talte roller, når intet andet angives. Undertiden: ude af spil, dvs. kommenterer, iagttager spillet.)

Ouverture

Stumspil under ouverturen: 1500-tallets onde biskop forsøger i al sin magt og væld at forgribe sig på stuepigen ROSA der snor sig fra ham. Det fremkalder hans vrede og en forbandelse med store falbelader. Han glider ud af billedet, hvorimod ROSA vandrer hen over scenen og dermed op igennem tiden. Under sin søvngængerskeagtige gang møder hun diverse figurer der markerer tidstypiske (og museumsagtige) træk i kronologisk rækkefølge, som fx. træhest, 1700-tals bærestol, kvinde i tournure, 1800-tals hyrde i træsko, soldat fra 1864, elegant mand fra 1900-tals begyndelse, garconnepige, frihedskæmper m armbind, mand (ALBERT) med båndoptager.

FØRSTE AKT

(Ouverturen afbrydes af en ringetone netop da ROSA rækker hånden imod ALBERT. Han får i stedet telefonrør i hånden. Det er 1974, ALBERT og MARTINEs lejlighed som de er flyttet i efter at kollektivet blev for marxistisk. Alle (sangere og skuespillere) er sammen efter at have overværet premieren på hans opera. Man skåler.)

ALBERT (dumt i telefon): Jeg skal dø?

MARTINE: Det gik da glimrende. I hvert fald temmelig godt.

HILDE: Lidt nervøsitet i begyndelsen.

SIMON (skåler, i baggrunden): Værket der sætter tiden i stå.

BAS (baggrunden, ledsaget af enkelt instrument?): *Biskoppens fordømmelse*.

SOPRAN (baggrunden, ledsaget af enkelt instrument?): Eller: *Den nynnende pige*. Verdens første stumme opera.

SIMON: Lige så godt tage konsekvensen. Ingen kan alligevel forstå hvad de synger.

ALBERT (undertrykt, i telefon): Siger du, jeg skal dø? Det ... det kan jeg ikke.

HILDE (ude af spil, til Albert): Giv det kraftigere udtryk.

ALBERT (ude af spil): Sådan taler jeg nu en gang.

HILDE (ude af spil): Mere følelse.

ALBERT (ude af spil): Mine følelser kommer til udtryk i mine værker. Ikke i mit privatliv.

HILDE (ude af spil): Det er vendepunktet i dit liv. Det **skal** markeres.

ALBERT (ude af spil): Det er ikke vendepunktet, det er *endepunktet*. (I spil, overdrevet): Jeg skal DØ.

HILDE (ude af spil): Du ved hvad jeg mener.

ALBERT (med naturligt eftertryk, i telefon, båret af et instrument?): Jeg skal dø?

HILDE (ude af spil): Glimrende.

ALBERT (i telefonen): Prøven var negativ? Du siger at jeg skal dø? Det kan jeg da ikke.

HILDE (ude af spil): Sådan! Netop i det øjeblik du møder hendes 'evighed', blir du konfronteret med din egen forgængelighed.

MARTINE (ude af spil): Egentlig var det to dage før premieren han fik den frygtelige besked. Albert lå og sov til middag da telefonen ringede.

HILDE ignorerer hende, giver tegn til at de skal fortsætte.

TENOR (taler, i baggrunden): Det skal nok blive en succes.

ALT (taler, i baggrunden): Fri for alle de ord, ord, ord ...

MARTINE: Vi var lige flyttet fra kollektivet, havde endelig fået vores eget. Albert lå og nød freden ... Diiing.

ALBERT (lytter et øjeblik, slipper røret, frem til scenekanten, som om han taler direkte til publikum): Jeg skal dø. Jeg, 'den endnu lovende kunstner Albert C. Malinger' skal snart dø ... Jeg skal aldrig ...

MARTINE (hen til ham): Er der noget galt? Det gik da glimrende.

ALBERT: ... Mit projekt. Det store festspil. Det er slut ...

MARTINE: Festspillet? Det var nu altså *Den nynnende pige*, vi så. Dit værk 'der sætter tiden i stå.' - Har du det dårligt?

ALBERT: Jeg skal dø.

MARTINE: Ja, det skal vi jo.

ALBERT (antyder telefon): To måneder. Højest. Lægen ... Der er kommet svar på prøven.

Det er alvor.

MARTINE: Åh Gud. Nej.

ALBERT (inspireret): Hvad ser jeg? ... Man siger at man i det øjeblik man modtager sin dødsdom ser sit liv for sig. Forklaret. (Realistisk): Til hvilken nytte? Når jeg aldrig skal få lejlighed til at virkeliggøre det.

(Skål og han skal leve fra dem i baggrunden.)

ALBERT: Så forsvind dog. Lad mig få fred.

TENOR (utilbøjelig til at afbryde festen, antyder den kommende arie): Lad os gribe ud efter dette øjeblik

SOPRAN, ALT, BAS (falder feststemte ind): I dette øjeblik

ALBERT: Stands. Ikke mere gøgl. Jeg holder det ikke ud.

MARTINE (til HILDE): Det er altid når han har det værst at han har det bedst. Det udtalte han i et interview. De brugte det som overskrift. Da får han sine største ideer.

ALBERT: Det var ikke min døds kamp jeg talte om. (Til dem i baggrunden): Det er nok. Blodsugere, snyltegæster.

HILDE (henvender sig til sangere og SIMON): I hørte ham. Han er ikke sig selv. Han trænger til fred.

SOPRAN, ALT, TENOR, BAS (forstærker demonstrativt sangen): I dette øjeblik

HILDE: Hør nu efter. Der er fest allerede om fem minutter. I atten hundred og fireogtres. Da får I lejlighed til at slå jer løs. Om fem minutter, højest ti.

SIMON: Hvem tror hun hun er? Dukkede pludselig op, Albert C. Malingers største beundrer. Kunstnerens udsøgte elev, Hilde Faustus Wozzeck Jenssøn ...

HILDE: Albert har lige fået en alvorlig besked. Han skal have lejlighed til at sunde sig.

ALBERT (har hørt efter, ynker sig selv): Sunde ... åh.

SOPRAN, ALT, TENOR, BAS: Lad os gribe ud efter dette øjeblik

SIMON: Vi går først når du har fortalt historien om din herkomst.

HILDE: Jeg fatter ikke hvorfor det er så morsomt.

SIMON: 'Det var på teatret ...'

HILDE: ... de var igang med prøverne på *Faust*. En dag da Marguerite sidder ved spinderokken, opdager hun at dukken er udskiftet med en nyfødt. Dukken der skal forestille hendes og Fausts barn, som hun skal dræbe. I stedet et levende spædbarn.

SIMON: Dig.

HILDE: Det blev en succes med et rigtigt barn i rollen. Man må ikke ændre på en succes derfor bevarede man ændringen.

SIMON: Og næste forestilling var *Wozzeck*?

HILDE: Marias barn løber og leger. Jeg var jo blevet lidt større. Passede glimrende ind. Vokset op på teatret.

(SIMON og SANGERNE forlader under latter scenen.)

HILDE (tilbage til ALBERT, undskyldende): Når det nu kan hjælpe dem. Det kan være svært at opretholde illusionen.

ALBERT: Illusionsbrud forudsætter at der er en entydig virkelighedsopfattelse bagved. Som ingen af os kan tro på længere.

HILDE: Som Albert Malinger allerede har sagt.

MARTINE: Ja, typisk tåget.

HILDE: Du talte om din dødsdom?

ALBERT: Jeg talte om mit livsprojekt som aldrig skal blive fuldendt. Hvor jeg har forsøgt at omfatte tilværelsens modsætninger. Udfolde kærligheden, suspendere tiden, gribe øjeblikket, fange ekstasen.

HILDE: Som i *Orgasmevariationerne*?

MARTINE (korrigerer): *Orgasmesymfonien*.

ALBERT: Livsudfoldelsen. Og inderligheden. Alt skulle det samlede værk rumme. Men nu kommer ét element til at mangle: Fremtiden. Som skulle udfoldes i mit store festspil, 2014, min fremtidsvision. Hvor alt falder på plads. Harmoni.

MARTINE: Men døden skal vel også have sin plads?

ALBERT: Ikke hos mig. Eller, ikke som et chok, en meningsløs afbrydelse, men som en naturlig afrunding, en velafstemt tilbagevenden. Den spirituelle afklaring.

HILDE (ude af spil): Det er glimrende. Kan du være mere specifik?

(Det følgende er en intim scene mellem parret, men HILDE er tilstede som en iagttager eller instruktør.)

ALBERT: Giv mig to år. Så havde jeg tid til at give det udtryk. Ikke på sølle to måneder. Jeg har brug for to år. Eller fire.

MARTINE: Eller måske snarere seks med dit sædvanlige arbejdstempo.

ALBERT: Men nu. Dø, før jeg endnu har nået toppen.

MARTINE: 'Den lovende, omend ikke længere helt unge kunstner, Albert C. Malinger.'

ALBERT: Og i alle disse år har du trofast stået ved min side. Aldrig svigtet. Altid holdt mig nede på jorden.

MARTINE: En ære at indtage pladsen som din muse.

ALBERT: Muse? Martine, i det her alvorlige øjeblik må der ikke være løgn og bedrag mellem os. Jeg har en tilståelse: Jeg har været dig utro.

MARTINE: Utro? Rabler det så meget for dig? Tror du det kommer bag på mig.

ALBERT: Jamen, jeg mener utro ...

MARTINE: Ja, med halvdelen af kollektivet. Og det var der kun én grund til.

ALBERT: Hvilken?

MARTINE: At du ikke kunne lide drenge. Skulle det være en overraskelse at du kan lide

piger? Efter Anna, Bertha, Camilla, Dorte ... Foruden hele orgasme-listen.

ALBERT: Det var jo bare sex. Jeg taler ikke om almindelige sidespring. Selvfølgelig kender du dem. Sådan må det vel være i et åbent og ærligt ægteskab. Men min muse. Hende der har beåndet hele mit værk.

MARTINE (henviser til HILDE, med foragt): Hende dér?

ALBERT: Nej. Hilde, hun er jo ikke andet end Hilde. Min elev og hjælper. Hun har aldrig været andet. Jeg taler selvfølgelig om Rosa.

MARTINE (med lettelse): Nåh, Den nynnede pige. En fantasifigur. En myte. God fornøjelse ...

ALBERT: Først da jeg traf hende, åbnede kunstens verden sig for mig. Min sande elskerinde. Den åndelige ...

(Operaen: *Den skønne møllerkone* er ved at etablere sig. BAS, en yngre udgave af ALBERT, støder ind i en uanselig pige, SOPRANEN ROSA, som han imidlertid slet ikke ænser fordi ALT, møllerkonen BERTHA Weiss, passerer dem og går ind i Møllerens hus. Det er 1864, men BAS i 1974-tøj, ROSA tidløs.)

BAS: Så du hende? Den skønne ...

ROSA: Møllerens kone, fru Bertha.

BAS: Du kender hende?

ROSA: Jeg? Jeg kender ingen. Ingen overhovedet.

Jeg ser dem bare passere forbi. Og sukker af længsel.

De giver soiré her i aften. I Møllerens hus.

BAS: Jeg må ind til hende.

ROSA: Du kan ikke bare gå ind. Det er kun for udvalgte gæster.

Byens fineste familier. Jeg har jo set dem.

BAS: Du må hjælpe mig.

ROSA: Du kunne udgive dig for soldat.

Det er det eneste de er optaget af for tiden.

Krigen. Vores tapre soldater. Tapre, men uheldige.

BAS: I 1864?

ROSA: Åh gud, er vi ikke nået længere?

Jeg troede mindst det var 1964.

(ROSA hjælper BAS med at blive (nødtørftigt) klædt ud som soldat fra 1864.

Herunder stikker BAS en båndoptager i sin ransel. Imens):

ALBERT: Møllerens har familie med ved Dybbøl, fru Berthas bror er løjtnant. Familien er selvfølgelig voldsomt bekymret for hvordan det går dernede. Det blev min mulighed for at komme ind.

MARTINE: Uf. Den båndoptager.

ALBERT: Martine kan ikke udstå at jeg har indlagt min Tandberg.

HILDE: Kunstnerens værktøj. Den symboliserer hans kunst.

MARTINE: I 1864. En båndoptager.

ALBERT: Kunsten. Tidløsheden.

HILDE: Ligesom Orfeus har sin lyre.

(De tre trækker sig langsomt, for senere at dukke op som gæster ved soireen i Møllerens hus.)

ROSA (besigtiger BAS): Du må være såret. Alvorligt.

For at begrunde at du ikke er ved fronten.

For alt i verden ikke ligne en desertør.

(Bind om arm eller krykke til den haltende? Ketchup? Han vakler eller jamrer.)

BAS: Åh ja, av, av. Jeg stakkel.

ROSA (bekymret): Er du kommet til skade?

BAS: Skuespil, forstår du. 'Åh, ja, av, av.' Troede du på det?

Så virker det åbenbart. Du har vist ikke set meget.

Har du været her længe?

ROSA: Tre hundrede eller er det fire hundrede år.

BAS: Okay. Det er i orden. - Hvad sagde du? Sang, mener jeg.

Ingen kan jo forstå hvad de siger når de synger.

Tre hundrede?

ROSA: Eller fire hundrede. Jeg har mistet tidsfornemmelse.

BAS: Fint. Tidløs ligesom jeg. Kunstner. Tak for hjælpen.

Jeg må ind. Så du hende ... den skønne ...

ROSA: Møllerkone. Vent. Du må hjælpe mig ind også.

BAS: Du? Det er rimeligt. Du er min sygeplejerske.

(Udstyrer hende med hvidt pandebånd.)

ROSA (forskrækket): Hvad er jeg?

BAS: Skuespil, forstår du.

ROSA: Er det da dét jeg har set på i al den tid? Skuespil.

BAS: Hvor har du egentlig været hele livet?

Eller de første tre fire hundrede år?

ROSA: Når jeg var mest ensom, gik jeg ind i det store hus. (Viser det nærværende teater.)

Hvor man sådan ... (Gevaldige operabevægelser: den inderlige kærlighed, fægtescene, den tragiske dødsscene.)

BAS: Teater, jeg ved hvad du taler om. Hele livet?

ROSA: Det er det liv jeg har fået lov at opleve.

BAS: Og det er derfor du synger?

ROSA: Jeg kan ikke andet. Men det gør du jo også?

BAS: Jeg er kunstner, jeg kan tillade mig alt.

Den uforlignelige kunstner Albert C. Malinger.

ROSA: Jeg har ikke hørt om dig.

BAS: Det kommer du til. Om hundrede år. Godt og vel.

(På vej ind, vurderer hende): Sådan kan du ikke gå.

ROSA (forskrækket): Hvordan?

BAS: Sådan ... svævende. Det her er atten hundrede og fireogtres. Man går sådan. (Går som en fornem dame. ROSA efterligner efter bedste evne. BAS korrigerer.) Skuespil.

ROSA (ved at lære det): Teater?

BAS (da han er tilfreds): Parat. Vi kan gøre vores entré.

(BAS halter, ROSA stoltserer ind til soiré i Møllerens hus. Mølleren Andreas Weiss (spillet af SIMON) fremviser stolt sit hjemmebyggede strygeinstrument (violin?), for ALBERT, HILDE, MARTINE der er interesserede gæster fra byens bedre borgerskab. ALT (som møllerkonen Bertha Weiss) viser byens bedste TENOR sit nyeste maleri/ pastel.

ALT: Møllen set fra bakken.

TENOR: Smukt. Og vellignende.

ALT: Vores unge ven, Janus la Cour, der ikke kunne være her i aften, har været så venlig at rose det. Hvem kommer der ...?

SIMON (stolt): Hjemmebygget. I pauser mens møllen kværner. Eller energien svigter.

ALBERT: Svinger energien?

SIMON: Vandet udebliver. Vandkraften ... driver værket.

MARTINE (beundrer instrumentet): Imponerende. Den ligner en rigtig ...

SIMON: Det er en rigtig.

HILDE: Kan den da også spille?

SIMON: Selvfølgelig. (Demonstrerer med knips og et par strøg.) En stradivarius er det jo ikke ... meeen ...

(Samtidig med denne scene modtager ALT og TENOR, den hårdt sårede soldat, BAS og dennes sygeplejerske, SOPRAN. (Replikker sammenflettede, skiftevis fra de to grupper, fx: ALT: Hvem kommer der. SIMON: Hjemmebygget ... ROSA: Her ser I den uforlignelige ... ALBERT: Svinger ...; BAS: Psst ... etc - indtil: BAS: Ikke helt. Kun ... SIMON: Selvfølgelig. En stradivarius er det jo ikke ... meeen ALT: Vi må hjælpe ham ...)

ROSA: Her ser I den uforlignelige kunstner Albert Malinger ...

BAS (til ROSA): Psst. Skuespil. (Taler i vildelse): Vildelse. Vildelse. Vildelse.

ROSA (fortroligt til ALT): Han taler i vildelse. Bilder sig ind han er en stor kunstner fra en

anden tid.

ALT: Stakket. En af landets helte.

TENOR: Ofret sit liv for fædrelandet.

BAS: Ikke helt. Kun døende. (Synker sammen, er teatralisk ved at udånde, peger på læberne): Men kan måske reddes.

ALT: Vi må hjælpe ham. (ALT forstår ham, giver BAS mund til mund.)

SIMON (følger bekymret det andet optrin): Men min kone ... Bertha ...

ROSA: Det hjælper. Han får det bedre.

ALBERT: Ja, vi ved at fru Bertha har en vidunderlig stemme og synger til.

TENOR: Hun har givet ham livet tilbage.

HILDE: Vi håber hun giver et nummer senere.

BAS (næsten uden at slippe med læberne): Måske hen at ligge lidt ... Men ikke slippe ... åh ... (tilbagefald da han mister kontakt med læberne, reddes ved fornyet kontakt): Uden at slippe.

ALT: Selvfølgelig (mumle). Alt for vores tapre (mumle, mumle).

MARTINE: Kan den også spille melodier?

(SIMON spiller en lille melodi. Herunder fører ALT, uden at slippe med læberne, BAS til side eller ud. Besværliggjort af at han skal have sin båndoptager med og startet. Efterhånden blander svage orgiastiske lyde sig i møllerens spil. TENOR slutter sig til den spillende SIMON. I det følgende går ROSA undrende omkring, føler på ting og personer, smykker, frisurer, en hånd, uden at nogen ænses hende. BAS vender tilbage, helbredt, bryder i arie.)

BAS: Kvindelæber

Ved kvindelæber kommer jeg til live
 Ved kvindelæber opretholder jeg livet
 Uden kvindelæber er jeg intet.
 I verden er der så mange kvindelæber
 som jeg *må* berøre,
 så mange der skal smages
 så mange jeg *må* nyde
 Kvindelæber
 hvorfor skal jeg dø før jeg har kysset dem alle?

ALT (er kommet til, splittet synger hun 'duet' med sig selv):

(mørk) Jeg bor her i vores mølle
 her hører jeg til og har mit liv
 (lys) Jeg må følge ham
 han har gjort noget ved mig

(mørk) Her er tryghed, vellidt,
 omsværmet, her er det gode liv
 (lys) Det er noget andet med ham
 noget større, noget dragende
 (mørk) Intet kan rive mig bort herfra
 dette er det sande liv for mig
 (lys) Alligevel har han besat mig
 jeg må følge dette sandhedens øjeblik.

SIMON (forvirret over konens udbrud som han forsøger at dække over): Vores Folmer Apoteker, indehaveren af byens kønneste tenor, har lovet at forgylde vort beskedne selskab med en sang.

(BAS stiller båndoptager op.)

TENOR (måske på Simons lille melodi):

Lad os gribe ud efter dette øjeblik
 i dette øjeblik
 Lad os gøre det til vores hele liv
 i dette øjeblik
 Lad det blive et højdepunkt
 i dette øjeblik
 Et højdepunkt som aldrig skal overgå
 af dette øjeblik
 i dette øjeblik.

(Applaus. Mens ROSA ikke viste interesse for BAS's sang (eller ALTs), har hun opmærksomt lyttet til TENORs budskab. BAS bemærker dette med en vis misundelse.)

BAS (drillende): Vores lille sygeplejerske kan også synge. I det mindste har hun øvet sig i tre hundrede år.

(ROSA undslår sig. Flere stemmer i.)

Forskellige: Jo. Kom nu. / Ingen tager skade. / Lad os høre.

ROSA: En lille ting da, som jeg har øvet mig på ...

BAS: I tre hundrede år.

ROSA: For langt, ak, alt for langt er dette liv

Tusinder af dage med ensomhed,
 med kedsomhed,
 med gentagelser,
 og gentagelsers gentagelser
 Trummerum-trummerum

Livet er gentagelsernes helved
 Ensomhed, kedsomhed.
 Livet skulle kun bestå af højdepunkter
 som dette

Af begejstringens øjeblikke,
 af kærlighedens øjeblikke,
 af glædens ophøjede øjeblikke.

Trummerum-trummerum
 Ikke disse tusinder af dage med ensomhed,
 med kedsomhed,
 med gentagelser,
 gentagelser,
 gentagelser,
 gentagelser.

(Mens alle i begyndelsen betragtede ROSA med en skuldertrækning eller højest venlig overbærenhed, får hendes sang den ene underkæbe til at falde efter den anden. Derefter taber man, en efter en, hvad man har i hænderne. For til sidst at stå lammede af beundring.

Kraftig applaus.

Reprise hvor SIMON, ALBERT, HILDE, MARTINE indføjer:

Imponerende, fantastisk, usædvanligt, utroligt ... (ad lib)) BAS, ALT, TENOR lader sig rive med så det blir en kvartet (eller kvintet da ALT er to):

BAS: Kvindelæber. Ved kvindelæber kommer jeg til live ... etc

ALT: Jeg bor her i vores mølle ... etc

TENOR: Lad os gribe ud efter dette øjeblik ... etc

ROSA: For langt, ak, alt for langt er dette liv ... etc

(Sammen.)

(Under kvartetten har ALBERT diskret forladt selskabet, dukker op 'hjemme' hos sig selv. Tager en fjernbetjening. Muter, hvorved lyden forsvinder mens sangerne stadig gestikulerer. Springer derefter frem til: Kvartettens slutklang. (Fx):)

BAS: ... har kysset dem alle?

TENOR: ... i dette øjeblik.

ALT: ... dette sandhedens øjeblik.

ROSA: ... gentagelser, gentagelser.

(Sammen.)

ROSA (forvirret): Hvad er det der sker i mig?

TENOR: Følelser.

ROSA: Er det følelser? Virkelige følelser. Efter så lang tid.

TENOR (selv hårdt ramt af følelser): Sangen frembringer følelser.

ROSA: Virkelig? ... Jeg kan ikke blive.

TENOR: Vidunderlig. Du. Din sang. Følelser. Aldrig har jeg oplevet ...

ROSA: Jeg må gå. Inden jeg sprænges.

BAS & TENOR: Vent, jeg kommer med.

ALT (til ROSA): Der er bælgmørkt derude. Du må have et lys.

(Man fremskaffer og tænder et lys til ROSA der går. TENOR følger efter hende.

BAS blir forsinket af at han skal have båndoptageren med.)

ALT (vil ikke lade BAS gå): Du kan ikke forlade mig sådan. (Søger endnu et kys.)

BAS: Hende ... hun må ikke forsvinde.

ALT: Ikke forlade ... blive ... efter dét vi to ...

BAS (ivrig efter at holde kontakt med ROSA, kaster forbindelse): Bedrag. Jeg er en ussel bedrager. Ikke døende.

ALT: 'Kvindelæber'. De bedrager ikke.

BAS (fremviser båndoptager): Dén der. Ikke mig der sang. Jeg mimedede bare.

ALT: Du er alt for beskeden.

(BAS afspiller båndstump: 'Kvindelæber'. Peger på sine læber, der ikke bevæger sig. ALT mistolker det som opfordring til nyt kys. BAS slider sig løs. Ud.

Udenfor er det bælgmørkt (men scenen almindeligt oplyst). TENOR og ROSA går galt af hinanden. Da han ikke finder den elskede, stiller han sig drømmende op ad træ/mur.

ROSA står med sit lys der er blæst ud. I det følgende må BAS og ROSA famle sig omkring uden at kunne se hinanden.

Møllerstuen med gæster forsvinder. MARTINE og HILDE dukker senere diskret op hos ALBERT.)

ROSA (for sig selv): Væmmeligt søle. Nattens dybe mørke. Tåge.

BAS: Hvor gik hun hen? Herlig lun aften, men umuligt at se en hånd for sig.

ROSA: Hundekoldt. Denne silende regn.

BAS: Oh, alle nattens dufte, men ikke hende? Jeg *må* finde hende. Men hvor? (De støder ind i hinanden, søger hurtigt væk.)

MARTINE: Fejl!

ALBERT: Hvad nu?

MARTINE: Hun taler om kulde og regn. Han, jeg mener Du, omtaler det som en lun aften.

HILDE: Rosa befinder sig jo i Attenhundrede og fire og tres. Den aften hun vakte furore med sin sang, silede det ned.

MARTINE: Det forstår jeg godt, men ...

HILDE: Men for Albert fandt mødet sted for en snes år siden. 1953, for at være præcis. Det var ganske vist mørkt, men luften var stadig lun den aften.

ALBERT: Og sommerdufte ...

MARTINE: Men hør nu ...

ALBERT: Hør nu.

(BAS har rigget båndoptager til ved en bænk. Han og ROSA famler rundt i mørke, støder igen ind i hinanden, undskylder, trækker sig væk. Strejfer hinanden.)

ROSA: Undskyld. Mit lys. Det blæste ud.

BAS (fortroligt til os): Hende. Det er hende. (Til ROSA): Undskyld: Dig! Det er dig!

ROSA: Hvem er du?

BAS: Kan jeg hjælpe dig?

ROSA: Jeg skal hjem. Til Borgmestergården. Mit lys blæste ud ...

(BAS er ved at tænde hendes lys med en lighter, hvorved hun får et glimt af ham, trækker sig tilbage.)

ROSA: Du?

BAS: Sørenes også, virker aldrig når de skal.

ROSA: Et lynglimt? Det blir uvejr.

BAS: Kom, lad os søge ly her i lysthuset. (Fører hende til bænken).

ROSA: Men hvem er du? Jeg kan intet se.

BAS: Du hørte mig derinde ... (Fører hende til sine læber, idet han anslår): 'Kvindelæber ...'

(Men da hun forskrækket trækker sig, aktiverer han båndoptageren der afspiller: 'Lad os gribe ud efter dette øjeblik ...' som han mimer til. Hun smelter, tøver, men giver efter. De begynder at søge efter hinandens kroppe. For BAS's vedkommende besværliggjort af at han samtidig skal mime TENORs arie hvilket han af og til glemmer.)

TENOR (drømmende): Aldrig så jeg en så vidunderlig ... aldrig hørte jeg en så vidunderlig ... Aldrig skal jeg opleve noget så betagende.

(TENOR synger sin: 'Lad os gribe ud efter ...' til månen. Så vi ikke kan afgøre om det er hans stemme ROSA hører, eller båndoptagelsen.)

ROSA (slutter sig til sangen):

Livet skulle kun bestå af højdepunkter
som dette.

Af begejstringens øjeblikke ...

(Det har banket teatralsk, Bank, bank-bank, på døren hos ALBERT. ALT træder ind. ALBERT fryser billedet af ROSA og BAS på et tidspunkt hvor vi ikke er i tvivl om at de to finder ind til hinanden.)

ALT: Hej. Hvad ser I? Nå, den. (Anslår det tema hun selv sang da hun medvirkede i operaen):

Jeg bor her i vores mølle
her hører jeg til ...

MARTINE: Nej, hvor hyggeligt. Jeg har lige sat vand over ... (Henkastet idet hun fører ALT med ud): Han boller med sin muse hver eneste dag.

HILDE (følger dem ud): Og boller hende tyk.

ALBERT (alene, vrænger): 'Boller med sin muse.' Trække det ophøjede ned i sølet ... Har hun allerede glemt at jeg skal dø?

(Elskovsparret på bænken går stumt i lag med hinanden et øjeblik, før ALBERT slukker helt for dem. Han arbejder med sin båndoptager. Afbrydes af: Bank, bank-bank.)

ALBERT: Flere endnu. Kan man ikke engang få lov at dø i fred. (Til den bankende): Kom bare lige ind.

(SIMON ind som lærer Gunner Meere.)

SIMON: Undskyld. Mit navn er Gunner Meere, skolelærer. Jeg vil gerne tale med Dem ... med dig, om Deres ... om din *Orgasmesymfoni*.

ALBERT: Åh ja. (Tyr til sit standardforedrag): Jeg er beæret over at et af mine værker er blevet optaget på kánonlisten - selv om det jo slet ikke er en kánon - (pause til latter, der dog udebliver) og derfor blir flittigt anvendt i musikundervisningen. Til grund for værket ligger den opfattelse at kvindens inderste sjæl kommer til udtryk i hendes højdepunkt: Orgasmen. Ved du at alle kvinders forløsningslyde er forskellige?

SIMON: Jeg er ikke så ... erfaren at ...

ALBERT: Lige så enestående som et fingeraftryk. Ikke to der er ens.

SIMON: Hvordan man så har fundet ud af det.

ALBERT: Det er en kendsgerning.

SIMON: En af varianterne ...

ALBERT: Variationerne. Fire og tyve variationer omfattende alle de menneskelige elskovstonearter. Hver eneste omhyggeligt håndplukket, personligt fremkaldt. Udvalgt så de udspænder hele registeret. Fra det mørke sensuelle brøl til den skærende, jublende trille. Fra det dyriske skrig til den inderlige, undertrykte hulken ... Menneskehedens vellyst og samtidig det enkelte, letgenkendelige individ ...

SIMON: Ja, jeg ved det ... En af varianterne ... nærmere bestemt nummer syv.

ALBERT (søger på båndoptager, mens han mindes nummer syv): Ja, jeg husker ... nummer syv.

(Afspiller: Orgasme-agtig lyd der blander sig med musik. (SIMON ser ALT for sig, mens ALBERT ser ROSA for sig?) ALBERT slukker da HILDE kommer ind under nummeret.)

ALBERT (mindes): Ja, nummer syv, man ser hende for sig ...

SIMON: Nummer syv ... det er min kone.

ALBERT: Man kan nemt tage fejl ... to der ligner ...

SIMON: 'Ikke to der er ens.' Skulle jeg ikke kunne genkende ... Umiskendeligt min hustru. Elvira, sjovt nok, Elvira Meere.

ALBERT (forsvarsposition): Kunstneren har jo en speciel frihed ... nærmest pligt til at udforske verden ... kvinderne ...

SIMON: Nej nej, jeg er ikke krænket, snarere bæret ...

ALBERT: Ophavsret? Der er ikke noget at hente der. Der er ikke tale om krænkelse af rettigheder ...

SIMON: Jeg ved at det er meningen det skal være hemmeligt, en gåde hvem der står bag ... lydene. Men jeg vil høre om jeg kan få lov at skilte med at det er Elvira ... blandt vennerne ... at nummer syv ... er min Elvira?

HILDE: Det kan der ikke blive tale om. Det er en krænkelse af værkets idé. Du vil blive sagsøgt hvis det slipper ud.

SIMON: Strengt taget er det vel mig der har ophavsret til at ... klemme den lyd ud.

ALBERT: For dig selv, i al hemmelighed. Ja. Når du spiller på din kone ...

SIMON: Elvira.

ALBERT: Når du elsker med din Elvira, helt privat, har du ret til i det skjulte at nyde at du så at sige får lov at spille på mit instrument.

SIMON: Ja, jo tak. Det vil forhøje min nydelse. (HILDE viser ham ud): Jeg vil straks gå hjem og ...

HILDE: Ingen detaljer, tak. (Vender tilbage.)

ALBERT: Endelig alene. (Bank, bank-bank, som de overhører.)

HILDE (ude af spil): Kliché. Det må kunne udtrykkes bedre.

ALBERT: Omsider får jeg lejlighed til at dvæle ved min fortvivlende situation - (retter sig selv): at begræde min skæbne og fantasere om at den stod til at ændre.

HILDE (ude af spil): Bedre, men lidt for ...

(ROSA er trådt ind.)

ALBERT: Og hvem er nu det?

ROSA: Undskyld ... mit navn er Rosa. Omsider fandt jeg dig. Vi traf hinanden ...

ALBERT: Vi bor ikke længere i Tårnhuset. Forlod Skansen. Det blev lidt for militant for os. Vi er nærmere flower-power ... Det må være det, men jeg husker ikke ... Rosa, selvfølgelig husker jeg dig. Til soiré i møllerens hus.

ROSA: Hvor du kastede mig ud i ulykke.

ALBERT: Du behøver ikke synge. Vi er alene. (ROSA skæver spørgende til HILDE) Det er Hilde, min assistent. Hun prøver hele tiden at gøre mig bedre til at være mig selv. Ignorer hende.

ROSA: Du forførte mig, bedrog mig. Siden har jeg (fortvivlet) ... jeg ved ikke hvad jeg skal gøre.

ALBERT: Den går ikke, det er ikke mig. Det her er 1974. Vores møde det var i 1864. Ingen er gravid så længe.

HILDE: For hende var det 1864, for dig var det faktisk 1953.

ALBERT: Selv det. Ingen går svanger i en og tyve år.

ROSA: Du fik mig til at leve.

ALBERT: Til at leve? Og det bebrejder du mig?

ROSA: I min ungdom ... for lang tid siden ...

da vores købmandsgård var nyopført,
da var jeg tjenestepige hos biskop Bølle.
Af alle kaldet den onde biskop.

ALBERT: Aldrig hørt om ham. Historie er ikke min stærke side. Ophøjet over tiden, så at sige.

HILDE (har tjekket på iPad): Ejler Bølle, en af de sidste katolske biskopper i byen. Død ... det og det. Boede i det der nu kaldes Borgmestergården. Afskediget, tiltalt for manddrab, vold, hærværk, krænkelse af plovfred og tingfred. På billedet ser man ...

(BAS toner frem i biskop Bølles skikkelse.)

ROSA (forskrækket): Forbløffende (om iPad). Hvad I dog har. Her i 1974.

HILDE: Nu skal du ikke også begynde ((at korrigere)).

ALBERT: Fri af tidens bånd, som jeg sagde.

ROSA: Biskop Bølle greb mig (ROSA nynner, BAS griber hende): Ville ... fremtvinge det usigelige.

HILDE: Yndigt. 'Fremtvinge det usigelige.'

(ALBERT gør tegn til ROSA: ignorer hende.)

ROSA: Det lykkedes mig at sno mig fra ham. Hvorved jeg kom til at nynne ... måske lidt hoverende.

ALBERT: Ja?

ROSA: Jeg sagde: Jeg nynnede. Eller rettere jeg sang: Jeg nynnede. På en langfredag! (Ingen forstår hende.) Jeg nynnede på en højhellig langfredag.

BAS (dunder): Du har nynet,
du har syndet.

ROSA: Til straf er jeg dømt til at vandre omkring, nynnende. Til evig tid.

ALBERT: Det lyder da meget behageligt. Man har hørt det der er værre. Jeg skal dø ... i morgen, eller ...

HILDE: Skal vi lige holde os til Rosas historie?

(BAS forsvinder.)

ROSA: Siden har jeg utrættelig vandret omkring. (Vokalt nynne-tema: Du har nynnnet, du har syndet.) Iagttaget menneskene, men aldrig levet, kun *betragtet* livet. Indtil vores møde.

ALBERT: Vores møde?

ROSA (citerer TENORs tema):

'Lad os gribe ud efter dette øjeblik

I dette øjeblik.'

Din kunst forløste mig. Jeg følte noget. Forestil dig, efter så mange år, jeg mærkede liv.

To hundrede tusind aftner vandrede jeg ensom hjem. Men nu:

Livet gennemstrømmede mig, efter hundred års tørke.

Livet opfyldte mig, livet rev mig med sig.

ALBERT (rørt over sin magt): Jeg forstår dig. Hvilken magt jeg har. Vidunderligt.

ROSA: Bortset fra: Efter den oplevelse blev tilværelsen endnu mere tom for mig, henvist til igen at iagttage, altid befinde mig udenfor.

ALBERT: Og det er min skyld?

ROSA: Du må hjælpe mig. Føre mig tilbage til ham, den onde biskop. Du behersker jo tiden. Få ham til at omstøde dommen.

ALBERT: Det ... det tør jeg ikke. Man bør ikke forsøge at ændre fortiden. Det blir for farligt.

ROSA: Du skal dø?

ALBERT: Ja tak, det glemmer jeg ikke sådan lige.

ROSA: Måske vil han lade os bytte?

ALBERT: Gå tilbage? Bytte skæbne ... Hvad har jeg at tabe?

HILDE: Måske skulle du overveje en gang mere hvilken historie du kaster dig ud i.

ALBERT (det får ham til at beslutte sig): Lad os vove forsøget. (Forklarer HILDE): Ser du? Gribe inspirationen. Her er et eventyr der må afprøves.

(BAS ind, nødtørftigt udstyret som ALBERT i Møllerens hus. ALBERT overrækker ham højtideligt, symbolsk båndoptageren.)

ALBERT (til BAS): Albert C. Malinger, indlad dig på den farefulde færd til fortiden.

BAS: Alt vil jeg vove for at vinde livet
og tage livet af Rosas livslede.

ROSA (ubehag ved at se BAS, til Albert): *Skal* du se sådan ud?

ALBERT: Er der noget i vejen med det?

ROSA: Han minder mig ... du minder mig om ... ham ((biskoppen)). Kunne du ikke tage den anden skikkelse, den kønne tenor? (Antyder): Lad os gribe ud efter dette øjeblik ...

ALBERT: Hvis du foretrækker det.

(BAS ud, TENOR ind. Får overdraget båndoptager og tre gaver.)

ALBERT: Gaver til at formilde biskoppen. Sådan? Albert C. Malinger, indlad dig på den

farefulde færd til fortiden.

TENOR: Alt vil jeg vove for at vinde livet
og tage livet af Rosas livslede.

(ROSA og TENOR skal til at indlede rejsen.)

ROSA (betragter skeptisk hans gangart): Vent lidt. Sådan kan du ikke gå.

TENOR: Hvordan?

ROSA (imiterer hans gang): Sjoskende. Det er et højtideligt ærinde til en periode hvor man tog livet alvorligt. (Anviser hvordan man førte sig på hendes tid): Sådan.

(TENOR forsøger at tage ved lære. ROSA er ikke helt tilfreds, lidt spil indtil de sammen begiver sig ud på en rejse der minder om ROSAs vandring under ouverturen, i modsat rækkefølge. Under bulder og brag når de trænger gennem torden og uvejr, krydser livets slugter og tidens kløfter. Indimellem korrigerer hun hans gangart.)

ALBERT (imens, til HILDE): Jeg forstår ikke hvorfor. Men jeg føler det er en vigtig historie at afprøve.

HILDE (fortolker): Kunsten der sætter mennesket i stand til at suspendere tiden.

ALBERT: Ja, sådan kan man sige det.

HILDE: Trænger tilbage for at tigge den ellers ubønhørlige skæbne om at ændre forløbet.

ALBERT: Lige mine ord.

(ROSA og TENOR når frem til BAS. Han sidder som et sammensurium af en magtliderlig biskop, en alfaderlig pave og den almægtige selv. MARTINE, ALT og SIMON som hans tjenende ånder forhindrer ROSA og TENOR i at komme tæt på BAS. Opfordrer dem til at kaste sig for ham.)

ALBERT (vredt): Dem har du tilføjet.

HILDE: Hans tjenende ånder. Det syntes jeg han havde brug for.

ALBERT: Du tager dig nogle friheder. Fatter du ikke det er en pointe at han - også han, den almægtige, eller *netop* han - er ensom, keder sig.

HILDE: Tjenende ånder forlyster man sig ikke med. De er bare ... tjenende.

ALBERT: Og ånder?

HILDE: Man er jo nødt til at gestalte dem kødeligt.

BAS (nådigt): Rosa. Så blev det alligevel for meget for dig.

Vender tilbage til min favn. Jeg vidste det.

Selv om du holdt længe ud.

(Parat til at tage hende i sin favn, men hun holder sig tilbage.)

ROSA: Mit ærinde er at få dig til at ændre din dom.

BAS: Selvfølgelig. Så snart du kommer til mig.

(BAS griber ud efter ROSA, hun snor sig væk fra ham, griber sig i at begynde at

nynne.)

ROSA: Tillad mig at vise dig herlighederne fra den tid jeg er nået frem til.

BAS: Ingen herligheder større end dig. (Griber igen ud, men gigten holder ham tilbage.)

ROSA: Ingen favn før du har lovet at ændre min skæbne.

Lade mig slippe ud af denne endeløse tomhed.

BAS: Og hvad er det for en galan du har slæbt med?

ROSA: Han er villig til at bytte skæbne med mig.

TENOR: Jeg er kunstner, men mit værk er ufuldendt.

Snart indhenter døden mig.

Jeg ber ikke om et evigt liv, jeg er en beskeden mand.

Men und mig tid til at fuldende mit værk.

(BAS virker ikke meget forhandlingsvenlig, gaber, rækker efter ROSA, tager til sin dårlige ryg. Giver tegn til MARTINE, ALT, SIMON at de skal fjerne de indtrængende.

Arie, først ROSA, derefter TENOR. Til sidst evt. duet hvor de gentager hver deres.)

ROSA: Mit liv er

Som en aftenvandring gennem en trøstesløs by
 med øde gader, bag vinduerne er der liv
 men ikke for mig
 et sted er der fest med morskab og latter
 men ikke for mig
 et sted sidder et par fortroligt fordybet i læsning
 men ikke for mig
 et sted jubler børn og kaster med puder
 men ikke for mig
 et sted græder en ensom kvinde stilfærdigt
 men ikke for mig
 et sted finder et elskende par roligt sammen
 men ikke for mig

TENOR: Mit livsværk længes efter at blive gennemført

uden jeg får lov
 et værk som kan fuldende og afrunde mit liv
 uden jeg får lov
 en opgave der vil give min tilværelse mening
 uden jeg får lov
 Uden den rette afrunding er det intet
 uden jeg får lov

ikke andet end nogle meningsløse toner og ord
uden jeg får lov
kun tomme stumper, vragrester af et formålsløst liv
uden jeg får lov.

BAS: Kønt. Meget smukt faktisk. Jeg lod mig røre.

En nydelig afveksling i min ... i min ...

(Vil ikke indrømme: sin ensomhed.)

Men tro ikke at jeg er til fals for yndige ord og smukke toner.

ROSA: Vi har også medbragt nogle gaver fra hans ((TENORENs)) tid.

BAS: Gaver. Vil I håne mig. Jeg er almægtig.

Alt har jeg som jeg kan ønske mig. Behøver bare at byde.

Intet kan forbedre min tilværelse.

TENOR: Alligevel har vi bemærket din ensomhed. Tillad os at vise dig den her. Jo højere man når, jo længere er der til en ligemand.

(ROSA rækker (en tjenende ånd der overbringer videre til) BAS en smartphone, demonstrerer kort hvordan man skal prikke. BAS prikker skeptisk. Får forbindelse til en medskaber. Hurtigt fortabt i samtale med én (uhørligt for os).)

TENOR: Selv for guder er livet ensomt uden en smartphone.

(Evt. gentagelse, andet nummer, anden samtalepartner.)

BAS: Fantastisk. Det var ... utroligt ...

vi har ikke talt sammen i evigheders evighed.

(TENOR tager smartphonen og anbringer den uden for BAS's rækkevidde. BAS har i løbet af scenen røbet visse dårligdomme, fx taget sig til en øm ryg, trukket på en gigtplaget fod, masseret sin pande, forholdsvis diskret.)

ROSA: Jeg har lagt mærke til at du har smerter.

Må jeg opfordre dig til at prøve sådan én.

(ROSA tager et pilleglas frem, hælder en (overdimensioneret?) tablet ud, rækker den til BAS der betragter den skeptisk, men indtager den. Forbløffende hurtigt indtræder en forbedring. Ryggen, foden, panden er smertefri. BAS afprøver den forbløffende helbredelse.)

BAS: Det var dog ... Smerterne forsvundet. Som ung igen.

ROSA: Selv paven kan have glæde af medicinalindustrien.

Men virkningen varer ikke i evighed.

(ROSA ryster glasset, der er flere piller deri, anbringer det ved siden af smartphonen.)

TENOR: Det har ikke undgået mit blik at kedsomhed plager dig.

Du skulle unde dig at prøve den her.

(TENOR rækker BAS en iPad, viser hvordan han skal aktivere den. BAS tænder og blir snart dybt opslugt af en vovet (?) sekvens.)

BAS: Forstyr mig ikke.

TENOR: Selv en biskop lader sig lede i fristelse af internettet.

(ROSA vil tage iPad'en, men BAS klamrer sig til den.)

BAS: Jeg skal lige se ... tænk sig, nu spreder hun ...

Hvad var det I skulle have ... for hele pakken?

ROSA: Jeg skal have lov at leve - for at dø. Jeg skal have lov at føle, at ængstes, at håbe, at drømme, at elske, at fortvivle - et rigtigt liv. Og dø.

TENOR: Jeg skal have lov at leve. At færdiggøre mit Festspil og dermed afrunde mit værk før jeg dør.

(Bistået af ALT, MARTINE og SIMON underskriver BAS, ROSA, TENOR en Faust-agtig pagt uden at BAS slipper iPad og samtidig rækker efter tabletter og smartphone.

Idet BAS sætter sin signatur, fryses billedet ret umotiveret. Alle seks blir stående i deres positur.)

ALBERT (har afbrudt afspilningen, hvæser): Du har ændret på mit stykke.

HILDE: De var nødt til at blive integreret.

ALBERT: Han skulle sidde i ensomhed.

(ALBERT 'slukker'. De seks træder ud af figur. Går frem for at modtage applaus.)

HILDE: Alligevel har han selvfølgelig hjælpere.

ALBERT: De stod bare og strittede, uden funktion, alle tre.

(De seks modtager applaus. Kalder med fagter på de to andre. Modvilligt kommer ALBERT og HILDE frem i rækken. Bukker.)

ALBERT (ud af mundvigen): Du ødelagde effekten.

HILDE: Det har du slet ikke forstand på. (Alle bukker.)

ALBERT: Du ændrede stykket.

HILDE: Til det bedre.

ALBERT: Det vover du ikke en anden gang.

HILDE: Selvfølgelig gør jeg det. Om ikke andet så efter din død.

ALBERT: Jeg fik udsættelse.

HILDE: Du tror da ikke på det overtroiske bavl?

(Man bukker. ALBERT indser at han nok alligevel skal dø. Lægger armen omkring HILDES hals. Klemmer til, samtidig med at han bukker, lidt forsinket. Da ALBERT slipper, synker HILDE livløs sammen. De syv forlader scenen, mens HILDE ligger tilbage. SIMON gør BAS opmærksom på det. BAS og SIMON slæber hende ud. Forhåbentlig mere applaus. De syv kommer ind. Bukker. Opdager at HILDE

mangler. TENOR og SIMON ud. Kommer ind idet de fører den livløse HILDE som om hun er en dukke. Bukker, lidt Olympia-agtigt, også med hende. Alle ud. (Eller ALFRED står tilbage med den livløse HILDE?)

SLUT PÅ FØRSTE AKT

- - -

ANDEN AKT

(ALBERT står til den ene side med liget af HILDE for sine fødder, omtrent som vi forlod ham i 1. akt. ALT, TENOR, BAS, MARTINE, SIMON sidder ved bænke-borde som borgere på picnic eller sangere, spillere der holder pause. Telefon ringer.)

ALBERT (lytter i telefon): Jeg skal ikke dø? Det kan ikke passe. (Skyldigt blik til den liggende Hilde, teatralisk): Jeg skal *ikke* dø? (Lytter): Den forkerte prøve? Hvordan kan den slags ske? Det er for dårligt. (Lytter): Ja, jo, selvfølgelig er jeg glad. Nu havde jeg jo ellers lige vænnet mig til tanken. Sådan nogenlunde. (Skæver til liget): Men så er det jo en alvorlig sag at jeg har ... (Afbryder. Til liget): Vågn op. Det er ikke sjovt. (Ingen livstegn. Han prøver at flytte hende. HILDE foretager en minimal bevægelse som han ikke registrerer, men som de vågne blandt publikum gør.) Død. (Han prøver igen at flytte hende, samme minimale bevægelse.) Stendød.

HILDE (ude af spil, ud af mundvig): Ikke dér. Det kilder.

ALBERT: Jeg var helt bange for du var død.

HILDE (ude af spil): Jeg *er* død. Jeg symboliserer den skyld du forsøger at stuve væk.

ALBERT (undersøger og flytter hende idet han undgår at fremkalde bevægelse hos hende): Umiskendeligt død. Jeg gjorde det jo kun fordi jeg var overbevist om at jeg skulle dø. Ikke noget at miste. Undgå at mit værk blir mishandlet. Alt var så let da jeg vidste at døden stod og ventede. Ingen konsekvenser. Men nu. Leve, men tilbringe resten af livet bag tremmer. Den lede biskop. Er det din hån? Tilstår mig liv, men frarøver mig min frihed. (Idé): Sådan! Dér er ideen jo til mit slutspil. En god konflikt. Et Festspil blandt døde ... Lad os se ... (Fremmaner BAS.)

BAS (har rejst sig, blir til ALBERTS opera-inkarnation, en kropsstor dukke der forestiller liget af HILDE ved hans fødder): Ideen til mit Festspil, kronen på mit livsværk.

(I det følgende en fornemmelse af at BAS simultantolker ALBERTS prosa idet han oversætter til 'operaisk'.)

ALBERT (udvikler sin historie): Netop fordi han får lov at leve, melder dødens alvor sig.

BAS: Først i det øjeblik da jeg modtager livet som en kostelig gave, først i dette jublende øjeblik, melder døden sig som den skygge der sætter mit liv i relief.

ALBERT: Alt var ligegyldigt da han troede han skulle dø.

BAS: Netop da jeg banker på dødens port, blir livet værd at kæmpe for. (ALBERT vurderer, ikke rigtig tilfreds, BAS giver et nyt bud): Først da døden havde vist mig sit hæslige ansigt, fattede jeg at livet er en opgave som jeg må tage på mig (forsøger igen) ... at livet består i en kamp for at lægge alvor i enhver bevægelse, enhver handling.

ALBERT: Det er slut med de lyserøde, uforpligtende drømme om fremtiden.

BAS: Tage den vældige opgave på mine skuldre, påtage mig mit livs byrde og imod al modgang at skabe mig en fremtid som jeg kan stå ved.

ALBERT: Leve som om livet havde en mening.

BAS: Et liv i svimlende frihed, men samtidig lænket til livets alvor. For hvert et frigjort spring, er der en død der trækker én ned igen.

(BAS overvejer hvordan han skal slippe af med liget ved sine fødder. Får kontakt med orkesteret der først rækker ham et instrument, men omsider forstår ham, rækker ham kassen til en kontrabas. Imens glider HILDE diskret ud.)

BAS: At livets glæde og livets alvor er nært forbundne ...

ALBERT: Han må skjule sin skyld ...

BAS: For at jeg kan vende tilbage til livet, må døden fortrænges ... (Retter fordi ALBERT opfordrer til omformulering): ... må døden gøres usynlig ... må døden bringes ud af syne.

ALBERT (ikke tilfreds): Vi tager den senere.

BAS (misforstår): Jeg fjerner liget om lidt.

ALBERT: Nej. Nu. Straks.

BAS (bakser med at få dukken i foderalet): Jeg kan ikke tøve. Hvert øjeblik kan der komme nogen, opdage liget. Hvorefter det liv jeg har fået tilbage, skal henslæbes i fængslets mørke, en skæbne værre end døden.

(ROSA er kommet ind, syngende en lille melodi hvis indhold hun 'spiller'.)

ROSA: Med tøvende tær

ét forsigtigt skridt ad gangen

i det dugvåde græs

en stille sommermorgen

tumler den lille pige.

Hvert græsstrå er nyt

hver myre der kribler over hendes fod

er et glædeligt møde.

ALBERT: Rosa! Du er på en scene.

ROSA (bøjer sig og plukker en blomst): Jeg ved det, hvor man kan plukke en blomst bare ved at omtale den. Takket være dig. Du besejrede den onde biskop. Og reddede mig, din evigt taknemmelige ... eller hvor længe det nu holder.

ALBERT (henviser til BAS): Det er ham du skal kontakte. Jeg bakser med mit fremtidsspil.

ROSA: Om de gaver du skænkede bispen?

ALBERT: Måske. Du siger noget. De må kunne bruges, gaverne. Men tal med ham ...

(Henviser til BAS, der kæmper med at skjule liget). Nej, vent ... han skal lige ... han har noget at skjule ... at ordne. (ALBERT 'ser' hende for første gang): Du er blevet anderledes ... levende?

ROSA: Takket være dig.

ALBERT: Men før ...?

ROSA: Før gik jeg bare nynnende omkring, uberørt. Bortset fra én gang ... Hvor din sang overvandt min trance, vakte mig til live, gav mig lov at føle ... at føle liv i mit ...

ALBERT: Liv?

ROSA: Netop. Liv i mit liv. For første og eneste gang berørte livet mig ... Dengang du ... rørte mig.

MARTINE (har rejst sig, træder frem som Prolog): Velkommen til vort lands præsident, til vores æresgæster, velkommen kære publikum. (Albert tysser på ROSA, tøver fordi han er tiltrukket af hende, men henviser hende til BAS der omsider har fået liget presset i kassen.) Det er med stor glæde og stolthed jeg kan byde velkommen til dette Festspil 2014, der er skabt af vores alt for tidligt afdøde kunstner Albert C. Ma...

(ALBERT gestikulerer, henviser til telefonbeskeden: Han skal IKKE dø.)

MARTINE (forvirret): Den ikke spor for tidligt afdøde kunstner Albert C. Malinger, der i sin sidste hektiske arbejdsperiode, som om han anede dødens nærhed, frembragte dette visionære værk om den pragtfulde fremtid vi har i vente. Hvor de imponerende teknologiske fremskridt gør livet let, underholdende og smertefrit. Hvor den afslappede, frigjorte holdning gør enhver omgang utvungen, direkte og problemfri. Vores præsident - bemærk at Albert med sit klarsyn var blandt de første der indså at til den tid vil kongedømmet naturligvis være afskaffet - vores præsident. Vores æresgæster - der i overensstemmelse med vores antiautoritære holdning naturligvis er tilfældigt udvalgt blandt befolkningen. Kære publikum, tag vel imod, eller rettere: udvis retfærdighed over for Festspil 2014, inspireret af Albert C. Malingers møde med den mytiske skikkelse: Den nynnende pige.

(ROSA nejer for BAS, synger arie. MARTINE trækker sig.)

ROSA: Jeg har en vabel på hælen

der er en rift på min hånd

et myggestik klør på min skulder

det snurrer for det ene øre.

Det er din skyld

det' fordi du elskede mig

og gjorde mig levende.

Der er en tand der murrer
 der er også noget der trykker
 lige dér ved mit ene ribben
 og så er der en neglerod der plager.
 Det er din skyld
 fordi du elskede mig
 og gjorde mig levende.

BAS: Vi er kommet videre.

Vi elskede, vi havde det godt,
 var det i går eller for tyve år siden,
 ligemeget, vi er kommet videre

Vi er kommet videre.

Vi elskede, jeg ved det godt,
 men i vores tid, er det ikke noget der binder
 videre, vi er kommet videre.

(Gentages, flettes sammen. Ender med duet)

ROSA: Det gør ondt over det hele,
 men vi elsker hinanden

BAS: Vi *har* elsket hinanden
 og derfor er vi kommet videre.

ROSA: Ikke et sted der ikke er mærket
 for vi elsker hinanden

BAS: Vi *har* elsket hinanden
 det er på den måde vi kommer videre.

(En detektiv er kommet ind, man kan næsten ikke se at det er HILDE. Hun
 interesserer sig for kontrabaskassen. BAS interesserer sig for hende. ROSA står
 tilbage, følger undrende det frigjorte liv.)

BAS (småimproviserende): Det er på den måde vi kommer videre. Det er på den måde, den
 måde, det er på den måde, den den ... (ad lib.)

(BAS giver tegn til orkesteret om at holde inde, han har hørepropper på, kaster sig
 ud i scatsang som vi ikke hører ledsagemusikken til. SIMON og MARTINE opdager
 der er skæg i gaden, tilslutter sig, begynder at danse frit, opfordrer HILDE til at
 deltage, hvad hun gør modstræbende. Presser ROSA der til sidst, tøvende
 deltager, men med nogle formelle, bundne renæssance-dansetrin.

HILDE ønsker at få kontrabaskassen åbnet så hun kan tilslutte sig musikken på

slagbas. Får den åbnet på klem, da SIMON afleder hende. Han har fået fat i Sherlock Holmes-kasket og -pibe, MARTINE ligger med en stor blodplet på brystet. Da HILDE blir interesseret, lykkes det BAS at slippe væk med kassen. Han anbringer den diskret ved ALT og TENOR der sidder og spiser sammen, men fordybet i hver sin mobilsamtale.

ROSA iagttager det hele mere og mere forvirret. ALBERT følger, nærmest dirigerende. Tegn til 'krimiscenen', der fryser og efterhånden opløser billedet. Tegn til musik og ALT og TENOR, der synger deres store kærlighedsduet, dog ikke kærlighed til hinanden. De er tydeligt ude at spise sammen, men de taler ikke sammen, men til hver sin mobil.)

ALT (smægtende til sin mobil om den mest henrivende madudsendelse): Den mest vidunderlige ... Med en fast og sprød bund. Og lidt pynt rundt i kanten, strøet på med den blideste hånd. Friske bær, endelig ikke frosne. En himmerigsmundfuld.

(Sætter sig, lytter til mobil, tager en bid imens (men det er ikke dette måltid hun beskriver, men en udsendelse hun har set.))

TENOR (i mobilen, om en TV-udsendelse der har gjort voldsomt indtryk på ham, hvad enten den var om KZ- eller Pol Pot-lejre): Jeg siger dig, en af de stærkeste oplevelser.

Fuldstændig udmagrede mennesker, skind og ben. Så skrøbelige at du ikke kan forestille dig ... Dybt ydmygede og alligevel stolte, fornærede, virkelig på bunden. Hvis du havde set deres fortvivlede øjne.

(Sætter sig, tager en mundfuld, mens han lytter til samtalepartner.)

ALT (som før): I henrivende små farvede striber, agurk, asparges, pastinak side om side. Så præcist afstemt at du ikke kan forestille dig noget yndigere. Jeg siger dig, jeg har aldrig set noget så fristende, så appetitvækkende.

TENOR (som før): Spærret inde i årevis, levet af kartoffelskræller. Heldige hvis de finder en larve eller en bille. Tænk dig, lykkelige over at finde en levende orm. Nærmest dødningsansigter, udstående øjne, huden klistret til kraniet.

ALT: Ganske let sauteret, har kun lige kysset panden. Trækker alle smagsingredienser så tydeligt frem. Ikke et smagsløg der forblir upåvirket. Man kan mærke sensationerne hele vejen ned gennem svælget. Og ansjoser dekorativt til den ene side.

TENOR: For ikke at tale om massegravene. Dynger så store at du ikke forestiller dig dem. Hulter til bulter. Hovedskallerne samlet sammen. Selvfølgelig for at fjerne guld. Forbløffende intensitet. Jeg sad klæbet til skærmen.

ALT: Og saucen! Så delikat at man næsten kunne lugte den gennem skærmen, sur-sødt og bearnaise der omfavnede hinanden. Det hele ganske let krydret. Jeg siger dig, en aroma, ikke overdøvende, så kødsmagen blir fortrængt, tværtimod fremhævet. Drysset med forsigtig hånd, så alle smagsnuancer diskret trækkes frem.

TENOR: Jeg har set mange, men ikke nogen som den her. Gribende, og gyselig. Håret rejste sig på hovedet - de afpillede kranier anbragt ... (Pludselig krakelerer han, synker sammen. Rutinemæssigt, uden at afbryde sin spisning kobler ALT ham på et ladeaggregat. Hurtigt regenererer han, fortsætter som om ingenting er hændt): ... de af-pil-le-de kra-nier anbragt i sirlig orden. Men stærkest var selvfølgelig de levende, så udhungrede at de ikke engang havde kræfter til at søge døden.

ALT: Friture, selvfølgelig, og lidt pocheret. Jeg siger dig mine tænder løber i vand bare ved at tænke på den udsendelse. Jeg ville ønske jeg havde optaget den, jeg kunne se den igen og igen, uden at blive mæt. Tænk dig, jeg drømte om den, bogstaveligt drømte, efter at have set den.

TENOR: Min kone kalder det Besættelse besættelse. Forstår du: Besat af besættelse. Og det er jeg. Det giver virkelig én en følelse af at man lever. Så taknemmelig. Man er ikke den samme bagefter. En helt ufattelig lidelse. (Bemærker at ALT er sunket sammen, kobler hende på, næsten øjeblikkelig er hun tændt igen).

ALT (henkastet til TENOR): Tak-tak ... Sat-te li-ge ud. Men jeg har ikke glemt. .. Det var i sandhed en uforglemmelig oplevelse. Man følte næsten at man selv satte tænderne i ...
(Begge spiser og lytter.)

ROSA (til BAS): Det kan ikke passe ... Det er ikke din fremtid ... Det er ikke vores fremtid.

HILDE (stadig detektiv, har opdaget kontrabaskassen): Hør, hvad har vi her?

(Et medlem af orkesteret begynder at spille solo. Får lov, selv om både optrædende og orkestermedlemmer undrer sig. I første omgang behersket, efterhånden mere frigjort. Dirigent og andre forsøger at lægge en dæmper på ham/hende. En af spillerne på scenen gør tegn: Flipper ud, vi må gøre noget. En anden finder pilleglasset som man overdrog til BISKOPPEN, en tablet ud som man får proppet i halsen på den selvbestaltede solist, der næsten øjeblikkelig skruer ned, afslutter med smægtende toner. Men i mellemtiden er kontrabaskassen blevet fjernet fra HILDE.

ROSA vil søge hjælp hos SIMON der er sunket sammen foran skærm. Han vågner 'mekanisk' op, tysser på hende, vil ikke forstyrres. Et par takter fra en yndet tv-serie (Matadors kendingsmelodi?) antyder hvad han er dybt optaget af.)

ROSA (skrækslagen): Det er biskoppens hævn.

Fordi vi gav ham kulørte perler og tingeltangel.

Før gik jeg død omkring blandt de levende.

Nu er jeg levende, omgivet af døde.

ALBERT (ind, afbryder): Holdt. Hold op. Det dur ikke. - Det er ikke mig ... Vi aflyser.

(Beklagende til publikum): Vi blir desværre nødt til at aflyse ...

HILDE (ude af spil): Du kan da ikke bare afbryde ...

ALBERT: Det er ikke mig. OK, sådan nogle forestillinger havde jeg måske dengang. Om fremtiden. Det ligner ... men det holder ikke. Du kan da se ((hvor tåbeligt det blir.))

MARTINE: Det har jeg jo sagt for længst. Man kan ikke bare lade stå til (vrænger): 'Lade maskinerne tage besværet, overlade nydelserne og friheden til os. Det sande liv.' Kan du huske, det fik de dig til at sige i tv-interviewet?

SIMON (løsriver sig med besvær fra skærmen): Det løb lidt fra os, måske ... Men der er da noget rigtigt i tanken.

ALBERT: Ud. Tæppe. Forsvind alle sammen. Aflyst. Tæppe.

HILDE: Det kan man da ikke bare. Det forpligter. Har man haft den slags tanker, må man stå ved dem ...

ALBERT: Tæppe, sagde jeg.

(Tæppe for. Kun ALBERT og MARTINE står foran.)

ALBERT: Jeg er syg. Det gjorde mig syg.

MARTINE: Sludder. Du skal jo ikke dø. Det lovede han dig. Lægen. Hvem kan prale af sådan en diagnose?

ALBERT: Derfor kan jeg godt være dødssyg. Det sagde han ikke noget om.

MARTINE: Lidt ro ... Du har arbejdet for meget ... uden at få lavet noget. Hvor tit har du ikke fortalt det i dine foredrag: Det er det allerværste ...

ALBERT (idet han går ind bag tæppet): Vil du trække fra? Er her ikke forfærdeligt mørkt?

MARTINE: Det er fordi det er blevet mørkt. Det er såmænd derfor ... Ikke noget med at dine sanser begynder at svigte dig ...

(MARTINE trækker fra. De befinder sig i deres lejlighed og ser ud på publikum.)

ALBERT: Mit publikum ...

MARTINE: ... ikke noget som lidt mad ikke kan kurere.

ALBERT: Ja, noget at spise. Om det så blir mit sidste måltid.

MARTINE: Ja, selvfølgelig.

(ALBERT har taget et partitur, bladet det igennem, begynder patetisk at skære det i stykker med en spids kniv.)

ALBERT: Og mit sidste værk.

MARTINE: Ja. Hvis du mener det.

(ALBERT vil til at maltraktere sin Tandberg, da syner overvælder ham og holder dommedag over ham. Først banker 'Skæbnen' på: BASSEN kommer ind i Bispens skikkelse, en vis lighed med en stengæst.)

ALBERT: Åh nej. Ikke dét også. Det er for meget.

MARTINE (har intet hørt eller set): Nej, bare noget ganske let. Jeg ved hvad du trænger til.

ALBERT (forskrækket over synet): Nej, vent. Jeg får vist brug for dig.

MARTINE: Jeg ved det, jeg ved det. Sulten holder dig vågen hvis du ikke får et ordentligt

måltid. Men for alt i verden ikke noget tungt, det vil give dig mareridt. Og det er det sidste vi har brug for. Så enkelt er det, hvis man bare kender dig.

BAS: Hvilket bedrag! Hvilket bedrag!

ALBERT: Det var en fair aftale. Vi indgik en handel.

BAS (arie): Jeg er blevet bedraget.

Dig gav jeg livet tilbage,
for noget tingeltangel og glitrende ingenting.
Du har bedraget mig.

ALBERT: Hvad var det for et liv du gav mig. I live, men for dårlig til at færdiggøre mit værk?

MARTINE: Hvad taler du om? Skal det nu være min fejl?

BAS: Hele livet er jeg blevet bedraget,
for noget tingeltangel og glitrende ingenting.
Jeg afstod fra at leve,
fik løfter om salighed og frelse
tingeltangel og glitrende ingenting.
Afstod fra livets glæder
for et løfte om en prægtig evighed
som la'r vente på sig
tingeltangel og glitrende ingenting.
Stod ved siden af livet med en hellig mine,
lod tilværelsen glide forbi mig
med udsigten til noget
tingeltangel og glitrende ingenting.

ALBERT: Du kan vel ikke bebrejde mig at du var godtroende.

MARTINE: Godtroende? At vente sig en rimelig behandling til gengæld for sin omsorg.

BAS: Du skal dømmes nu. Hvad har du præsteret
andet end tingeltangel og glitrende ingenting?
Hvad kan du anføre til dit forsvar?
Hvem har haft glæde af dit klingklang?

ALT (er kommet ind som Møllerkonen Bertha):

(lys): Med sin kunst løftede han mit liv,
berigede det, lod mig opleve noget større.

ALBERT: Møllerkonen? Det var en uventet hjælp. Men du skal være velkommen.

ALT (mørk): Min tilværelse var tryk, det gode liv.

Jeg strikkede flittigt uldne sokker
til vores tapre soldater.
Min broder, løjtnanten, fordeler dem

til sine menige. Sådan er alt godt.

Løjtnanten blir velanskrevet

soldaten kan drage i krig med varme fødder

(lys): Men pludselig kom han,

han viste at det kunne være anderledes,

en større dybde, en fylde, en glæde.

(mørk): Slog min hverdag i stykker.

BAS: En betinget ros. Er det hvad du har at prale af?

ALT (lys): Indførte en disharmoni som udspænder mig
og tilføjer mig en ny dimension.

(mørk): Og en skinger tone

(lys): En ny dimension

(mørk): En skinger tone.

SIMON (ind som Gunner Meere): Han optager den. Og han bruger den. Ingen lyd er spildt på ham. Alt hvad der rører sig i luften, indfanger han og forvandler til kunst.

ALBERT: Gunner Meere, skolelærer. Sanglærer. Sangskolesanglærer. Men har indlagt sig størst fortjeneste ved at være gift med variation nummer syv.

SIMON: Elvira.

(Et stykke af variation nummer syv er i luften.)

MARTINE: Nu er det da i det mindste en af de andre han mindes. Ikke denne nynnende mus. Muse.

ALBERT (til SIMON): Fuld frihed. Ingen anklager.

SIMON: Fuld frihed. Ingen anklager. Det har jeg forstået. Men det gælder vel også for andre?

ALBERT: Det kan jeg ikke tage mig af.

SIMON (nærmer sig ALT, berører hendes læber, stadig talende): Kvindelæber. Ved kvindelæber kommer jeg til live.

ALBERT: Han kender mine værker, det må man lade ham. Den gode folkesangskolesanglærer.

ALT (ved at give efter, men afviser SIMON, skinger):

Ikke mere. Jeg kan ikke nå højere.

Så skulle jeg slå over i falset.

SIMON: Ved kvindelæber opretholder jeg livet.

ALT (skinger): Ikke én gang til. Jeg kan ikke rumme mere.

Det ville sprænge mig.

SIMON (flytter sin interesse til MARTINE): For at være helt ærlig. Og det skal vi jo være, jeg bemærkede din kone ...

ALBERT: Papirløse.

SIMON: Jeg bemærkede din papirløse. Og fandt hende ganske betagende. (SIMON lægger en hånd på MARTINEs arm. For første gang ænsrer hun andre end ALBERT.)

ALBERT: Ja, tak. Nu skal vi jo ikke føre eksperimenterne for vidt.

MARTINE: Det var ikke et eksperiment. Der var følelse bag, sådan noget kan kvinder mærke.

SIMON: I er måske mere sarte, I der slår jer op på at udlevere jeres nærmeste?

ALBERT: Pladderromantik. Ungdomssværmerier.

MARTINE: Sådan var du jo - jeg husker dig. Dengang. (Synger, prøvende, tøvende): Aldrig så jeg en ... (Får lidt mere styr på stemmen): 'Aldrig så jeg en så vidunderlig ... aldrig hørte jeg en så vidunderlig ...'

TENOR (er kommet ind, overtager sin drømmende sang):

Aldrig hørte jeg en så vidunderlig ...

Aldrig skal jeg opleve noget så betagende ...

ALBERT: Det er jo mig. Det er min sang.

TENOR: Nej, det er ikke længere dig.

Du svigtede mig,

Du opgav dine hedeste og vigtigste drømme.

Du blev dig. Den der svigter alt,
der opgiver det der er det vigtigste.

Du er ikke længere mig.

Du er ikke den der kunne synge:

Lad os gribe ud efter dette øjeblik
i dette øjeblik

(videre, passende længe, med arien han sang i Møllerens hus.)

BAS (indunder, eller bagefter?):

Du har svigtet. Du er ikke den mand som du selv tror.

Du er ikke værdig til at løse din opgave.

ALBERT (henviser til ALT): Men hun forsvarede ...

ALT (lys): Indførte en disharmoni som udspænder mig
og tilføjer mig en ny dimension.

(mørk): Og en skinger tone

(lys): En ny dimension

(mørk): En skinger tone.

BAS: Det hjælper dig ikke. Denne person taler med to stemmer.

Kan ikke bruges som sandhedsvidne.

De øvrige vidneudsagn er fældende ...

ALBERT: Nu kan det være nok. Jeg har ikke for vane at underlægge mig mine egne gespenster.

(Protester fra BAS, TENOR, SIMON: Nej, hør nu / Gespenster, det er for meget / Nu går han for vidt / Den slags skal han ikke byde os ...)

ALBERT: Til syvende og sidst er I mine frembringelser. Lad mig få fred. Ud. Forsvind. Alle sammen.

(Da alle andre trækker sig, dukker ROSA op.)

ALBERT: Rosa, du ... nej, bliv her. Det var dig der satte det i gang. Fik mig til at tro på det. Engang troede jeg på det. Jeg prøvede bare at ...

ROSA: At løbe fra dit ansvar?

ALBERT: Nej ... Jeg mener: Jo. - Hvad var det du sagde ...? Jeg mener: Hvad var det du sang?

ROSA: At løbe fra dit ansvar.

ALBERT: Nej, tidligere ... Dit liv?

ROSA (usikker): Ja. Mit liv?

ALBERT: 'Liv i dit liv?'

ROSA (genkender): Netop. 'Liv i mit liv. For første og eneste gang berørte livet mig ... Dengang du ... rørte mig.'

ALBERT: Det er ikke helt let. Så blev vi afbrudt. Jeg prøver at forstå: Du mente: Du følte levende liv.

ROSA: Jeg mente levende liv i mit liv.

ALBERT: Da vi havde været sammen. En lun, men bælgmørk aften.

ROSA: Jeg husker det nu som om det både blæste og regnede.

ALBERT: Bagefter følte du levende liv i dit liv?

ROSA: Lang tid derefter. Et utal af dage med liv.

ALBERT: Ni måneder i vor tidsregning.

ROSA: Liv i mit liv.

ALBERT: Og jeg som troede det var det sædvanlige poetiske væv. (Tager hende ømt på maven): Liv? (Ivrig): Det var dér det gik galt?

ROSA: Vi gik galt?

ALBERT: Vi gik galt af hinanden. Det hele gik galt.

ROSA: Alt gik rigtigt! Noget voksede i mit liv.

ALFRED: Det er vigtigt, men jeg har svært ved at fatte det. Hvad gjorde du?

ROSA: Ingenting. (Antyder voksende mave): Men maven fortsatte med at vokse. Vokse og vokse. For til sidst at blive et barn.

ALBERT: Og så?

ROSA: Hvad kunne jeg gøre da det først kom frem?

Et spøgelse kan ikke amme.
 Et genfærd dur ikke til at skifte en lorteble ...
 Hvad andet kunne jeg gøre? Jeg gik ind i det store hus.
 Lige her. Hvor folk sidder på lange rækker,
 betragter livet, uden selv at leve.

ALBERT: Men oplever.

ROSA: Sådan som jeg selv var henvist til at iagttage
 de der virkelig lever.

ALBERT: Du gik ind på teatret?

ROSA: Det de betragtede dengang var kvinden
 der hver aften lod sig forføre af manden,
 der troede han havde ret til at gøre alt.
 Eller magt til det.

ALBERT: Faust?

ROSA: Kvinden der fødte hans barn,
 og lagde det i en vugge.
 Jeg gik ind og erstattede dukken
 med barnet fra min mave.
 Lagde det i vuggen.

HILDE (stadig detektiv, kommer med vuggen): Den står her endnu. Kan du genkende den?

ROSA: Det er den. Jeg lagde barnet ... vores barn i den.

ALBERT (ude af spil, til HILDE idet han vifter hende ud): Den tager vi senere.

HILDE (fremturer): Lad os kalde det bevis nr. 1.

ALBERT: Jeg sagde: Senere.
 (Hilde trækker sig med vuggen.)

ALBERT (til ROSA): Du anbragte barnet på teatret?

ROSA: Mennesker der synger så smukt. De vil tage sig af det.
 De kan ikke gøre noget ondt.

ALBERT: Hilde er dit barn?

ROSA: Sådan kaldte de hende.

ALBERT (prøver at fatte): Hilde er vores barn ... Men det er jo ... det er for... forfærdelig
 fantastisk.

ROSA: Ubegribeligt.

ALBERT: Vid... vidunderligt ... Jeg ved slet ikke hvordan ... hvad jeg skal sige.

ROSA: Synge ... prøv at synge, det gør det lettere.

ALBERT (prøver at synge): Fantastisk ... vidunderligt ...

ROSA (efterligner ham, men gør det bedre): Fantastisk ... vidunderligt ...

(Det udvikler sig til en hel scene hvor Albert prøver at synge sin jubel ud. ROSA efterligner, forbedrer, udfordrer ham.)

ALBERT: Jeg har en datter med dig ... (Dur-treklang op og ned.)

(ROSA gentager, men med forsiringer, ALBERT forsøger, ROSA tilføjer flere forsiringer. Løssluppet, prøver at overgå hinanden med begejstringsudbrud: Vi har en datter sammen / Forbløffende, det er da forbløffende / Det er ikke ordet / Hilde er vores barn / Og så netop Hilde ... (Gerne en fornemmelse af at de ved hver forestilling broderer, finder nye udtryk, leger med tanken, pjatter med hinanden.))

ALBERT: Følelser, jeg har følelser.

ROSA: Selvfølgelig har du følelser. Det er et større under at du kan give dem udtryk.

ALBERT: Hilde vil være tilfreds mig. (Karikerer): 'Giv det kraftigere udtryk.'

ROSA (karikerer): 'Mine følelser kommer til udtryk i mine værker. Ikke i mit privatliv.'

ALBERT (overrasket over at hun kender citatet): Hvordan? Har du lyttet?

ROSA: Jeg har da overværet prøverne flere gange.

ALBERT (uden helt at forstå): Selvfølgelig ... (forsøgsvis syngende): Hilde er vores barn.

ROSA: Hilde er vores barn.

ROSA & ALBERT (finder ind i en slags harmoni): Hilde er vores barn.

ALBERT: Vi fandt hinanden og forenedes.

ROSA: Og resultatet lagde jeg i vuggen.

HILDE (detektiv, ind med vuggen): Den står her endnu. Kan du genkende den?

ROSA: Ja, det er den. Jeg lagde barnet, vores barn, i den.

ALBERT: Hos kvinden der måtte slå sit barn ihjel?

ROSA: Ja, hver eneste aften. Og næste dag ville det være levende igen. Et helt liv hver dag. En fantastisk chance. Og derefter nye roller, nye skæbner, nye stærke oplevelser. Et liv hver dag.

HILDE (ude af spil): Faust. Det er næsten for symbolsk.

ALBERT (ironisk): Kvikt.

HILDE (igen detektiv, til ALBERT): Du vedkender dig faderskabet til dette barn?

ALBERT: Avlet i Borgmestergårdens lysthus, natten efter Møllerfamiliens soiré til tonerne af Lad os gribe ud efter dette øjeblik.

ROSA & ALBERT (samme harmoni): Hilde er vores barn.

HILDE: Hilde er jeres barn. Hilde *var* jeres barn, må vi desværre sige. For Hilde er forsvundet. Vi frygter at der foreligger en forbrydelse og at hun er død.

ROSA: Hun ... hun lever op igen.

HILDE: Ikke i det virkelige liv. Er jeg bange for. Ikke når hun først er død. Myrdet. Vi håber snart at kunne pågribe den skyldige.

ALBERT: Ikke Hilde hun var så livskraftig.

HILDE: Vi har mange vidneudsagn. Der alle peger i én retning.

(De andre har nærmet sig, anklagende mod ALBERT.)

MARTINE: Du var ellers ikke så begejstret for hendes livskraft da hun greb ind i dit manuskript.

TENOR: Misundelig. Misundelig var du, på hendes ungdom og talent.

SIMON: Ingen måtte stå ved siden af dig, ingen måtte måle sig.

ALT: Så impulsiv. Uberegnelig ... hensynsløs.

BAS: Skylden lyser ud af ham. Skyldig.

MARTINE: Hvordan kunne du?

ALBERT: Det var mig! Jeg kvalte hende.

MARTINE, TENOR, SIMON, ALT, BAS: Sin egen datter. Kvalte hende.

ALBERT: Min egen datter. Men dengang vidste jeg det ikke.

M, T, S, A, B: En tåbelig undskyldning. Sin egen datter. Kvalte hende.

ALBERT (står med den spidse kniv): Jeg vil ikke høre mere. Aldrig nogensinde vil jeg høre mere. Gør mig døv, mine trommehinder har opfanget den sidste lyd ...

HILDE: Pågrib ham.

(Man griber ham, inden han får stukket sine trommehinder ud.)

ALBERT: Slip mig. Ingen lyd i verden vil nogensinde fryde mig igen.

HILDE: Alligevel må du stå til regnskab for din handling. Hvordan kunne du gøre det?

ALBERT: Vi stod sådan ((og tog imod applaus)) ... Jeg greb ud efter hendes hals.

(Vil demonstrere. HILDE skal ikke risikere nogen rekonstruktion, får ALBERT standset inden han når at kvæle hende igen.)

HILDE: Men hvordan kunne du finde på ...

M, T, S, A, B (efter hinanden): Sin egen datter / Kvalte hende. / Hvilket uhyre / Hvordan kunne han gøre det / Med koldt blod / Sin egen datter.

ALBERT: Jeg skulle jo dø. Alt havde mistet sin mening. Ingen konsekvenser ...

HILDE: Men der må have været en årsag?

ALBERT (retfærdig vrede): Hun havde ændret manuskriptet. Jeg gjorde det fordi hun havde forvansket mit værk. Mishandlet det.

HILDE: Dit værk?

ALBERT (viser det sønderskårne partitur): Hun ændrede det. Det skal ingen gøre.

HILDE: Og det var tilstrækkeligt til at udløse din vrede?

ALBERT: Det er mit værk! Meningen med mit liv. Jeg har levet og lidt for at frembringe det.

HILDE: Hvilke ændringer foretog hun?

ALBERT (fremdrager afslørende passage som bevismateriale): Se her. (Læser): "De tager imod applaus. Albert lægger armen omkring Hildes hals. Klemmer til."

HILDE: Din påstand er at det havde Hilde selv indføjjet?

ALBERT: Hendes håndskrift. Klart og tydeligt, her. Jeg fulgte bare manuskriptet ... (Indser hvad det indebærer): Jeg er uskyldig. Jeg gjorde jo bare hvad der stod i manuskriptet.

ALT, TENOR, BAS: Uskyldig. Han fulgte bare manuskriptet.

ALBERT: Det kan ingen bebrejde mig. Man følger manuskriptet. En dødsynd at afvige.

HILDE: Man har vel pligt til at tænke selv.

ALBERT: Ingen afvigelser. Det er den første regel. Se på dem, de samtykker.

BAS: Det er sandt.

TENOR: Den første regel.

ALT: Ingen afvigelser.

ALBERT: Man risikerer at ødelægge alt, hvis man afviger fra det nedskrevne.

HILDE: Og det vidste Hilde?

ALBERT: Det ved alle der har stået på en scene.

HILDE: Det du læste før var altså Hildes ændring?

ALBERT: Martine kender min håndskrift, store, vægtige bogstaver.

MARTINE: Det er hans.

ALBERT: Hildes er spinkle, som spindelvæv.

MARTINE: Det er hendes.

ALT (ekko): Det er hendes.

BAS: Vægtige.

TENOR: Spinkle.

HILDE: Hvorfor hun måtte se i øjnene at ...

ALBERT (indser, rørt): Hun vidste at jeg ville følge hendes manuskript. At jeg ville kvæle ... Hun ofrede sig for at bringe alvor ind i mit stykke.

TENOR (ekko): Hun vidste han ville følge manuskriptet.

BAS (ekko): At han ville kvæle hende.

ALT (ekko): Hun ofrede sig for at bringe alvor ind i stykket.

ALBERT: Hun var blændende til at analysere ... hun har altid kritiseret mig for at skrive for uforpligtende, for overfladisk. Efterlyste tyngde.

BAS (ekko): ... For uforpligtende, for overfladisk. Efterlyste tyngde.

HILDE: Men når hun selv har indføjet denne ændring ... og vidste at du ville følge manuskriptet ...

ALBERT (indser): Ja! Hun ønskede det selv.

ALT, TENOR, BAS: Ja! Hun ønskede det selv!

ALBERT: En raffineret form for selvmord.

ALT, TENOR, BAS: En raffineret form for selvmord.

HILDE: Hvor hun indså at skylden ville falde på dig. Enhver ville anse dig for den skyldige ... ville anklage dig.

ROSA (griber ind): Med mindre hun ønskede en ny rolle.

HILDE: Så let går det ikke.

ALT, TENOR, BAS (advarende): Så let går det ikke.

ROSA: En ny rolle, et nyt liv. Ikke for ingen ting er Hilde vores datter.

ALT: Deres datter!

ROSA: Ét liv var ikke tilstrækkeligt for hende.

BAS: Et liv var ikke tilstrækkeligt.

ROSA: Hun ønskede at få lejlighed til at prøve noget nyt.

ALT: Hun ønskede at prøve noget nyt.

ALBERT: Men kastede skylden på mig.

ROSA: Og indså at vi selvfølgelig ville forstå at du måtte følge manuskriptet og derfor ikke var skyldig. Men først på et tidspunkt - fordi vi er lidt langsomme.

ALT: Fordi vi er lidt langsomme.

TENOR: Vi er lidt langsomme.

BAS: Lidt langsomme.

ROSA: At du ikke er skyldig. Men først på et tidspunkt hvor hendes opklarende evner kunne komme til udfoldelse.

(ROSA afslører HILDE inde under detektivforklædningen.)

ALT (ekko): Først på et tidspunkt ...

TENOR (ekko): Hvor hendes opklarende evner kunne komme til udfoldelse.

ROSA: Og trække hende ind i rampelyset.

BAS (ekko): Og trække hende ind i rampelyset.

(Puffer hende frem til applaus.)

ALT, TENOR, BAS (henviser til HILDE): Den egentlig ansvarlige for dette festspil.

TENOR: Hun gjorde hans liv til et skuespil.

ALT: Til en opera.

BAS: Et festspil.

ALBERT (ekko): Hun gjorde mit liv til et festspil.

ALT, TENOR, BAS (triumf): Hendes ændring var virkelig en forbedring.

ALBERT (døende ekko): Så hendes ændring af manuskriptet er virkelig en forbedring? Altså havde jeg ingen ret til at kvæle hende ... Skyldig.

(ALBERT tager sig til hjertet. MARTINE og ROSA er bekymrede. Han vifter dem væk. Men tager alligevel imod en stol/bænk.)

BAS (kigger i partituret, nikker med alvorlig mine): Det er rigtigt.

ALT: Hans liv er blevet hans værk.

ALBERT (døende ekko): Mit liv ... mit værk.

TENOR: Harmoni.

ALBERT (berømte sidste ord): Harmoni.

ALT, TENOR, BAS: Livets højere harmoni.

(HILDE inviterer dem frem til applaus. ALT, TENOR, BAS, MARTINE, SIMON stiller op. ALBERT sygner hen. ROSA bøjer sig over ham, et dødslys, og da han dør):

ROSA: Det blev gennemført.

(ROSA synker sammen over ALBERTs lig.)

SLUT PÅ ANDEN AKT